

עלי מרפא
שער הגליון
יין הונגרי
למעשה
בני היכלא

- לשפוח נפשך בכל עז
- תקחו מאתם זהב וקסף
- אתעבדי אל אהר
- אמתים וזחי ארבו
- עד שאב מימך

התורה הזמנית:

- מדרגות בתיקון האותיות
- אהבת הבר לבבו שבשמים
- כריתת זרעו של עמלק
- נפילת שבנות משכן
- בית של מרדכי ואסתר
- איך נכין את הנפש לקראת פורים
- המשך הלכות יחוד, ה'

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנוך לנער
שאל בני
הלכה פטוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

קדושה נודדת

בכל העסקים הגשמיים מסתתר השם כדי שנחפש אותו היכן שאיבדנו אותו, והמציאה תתממש בעצם הבקשה.

לחפש בכסף

באותה בחינה, מלמד מוהרנ"ת, גם היום הכוונה הפנימית והאמתית שאמורה ללוות אותנו בעסקי החולין, בפרנסה ובשאר ענייני הגשם היא, לחפש

בדיוק שם, בכסף ובהזהב, איבדנו את הקשר עם ה', ואין ברירה אלא לבקש אותו שם היכן שאיבדנו ובמקום בו היינו שקועים.

ולבקש היכן נמצא כאן השם. די בעובדה שאתה שואל 'איה', כדי לנתק אותך מעבודה זרה ולהפוך את עיסוקיך למוארים מקדושת ל"ט מלאכות המשכן.

ויש לקדושת 'איה' עוד היבט נפלא - לעולם אין לדעת איה הוא, היכן תתגלה הקדושה הזו: 'כי זאת הקדושה של איה היא קדושה גבוהה ונעלמת מאוד עד שאי אפשר לידע מקומו איה, רק במקום שזוכים למוצאו כפי הבקשה והחיפוש, שם זוכים שיתגלה קדושתו', החיפוש והבקשה הם שייקבעו היכן תתגלה הקדושה ואיפה תשיג קרבת השם. מהסיבה הזו לא היה למשכן מקום קבוע, רק בכל מקום שעצרו ועשו חניה והקימו משכן, ירדה הקדושה ושכנה שם.

כך אירע שמקום שהיה עד היום מדבר שממה הפך לפתע לקודש הקודשים, יתכן שמחר הוא יהיה שוב רק מדבר, והשראת השכינה תופיע במקום אחר. גישה זו היא הדרך להחזיק מעמד במיוחד בתקופתנו: 'עכשיו בתוקף הגלות האחרון בסופו צריך כל אחד ואחד להיזהר מאוד לדרוש ולבקש ולחפש מאוד מאוד בכל עת ובכל מקום אחר כבודו יתברך, ושאל ויבקש איה מקום כבודו, ואז אם יבקשנו וידרשנו היטב יוכל בוודאי למוצאו יתברך אפילו אם הוא הגרוע שבגרועים, אפילו אם עבר מה שעבר וגם עכשיו הוא במקום שהוא אף על פי כן יחזק ידו תמיד לבקש ולחפש אותו יתברך גם במקומו, ואזי יזכה לעלות בתכלית העלייה לבחינת איה שהוא מאמר סתום.'

(ע"פ ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה יב וליקו"ה גבית חוב מיתומים ג)

אילו זכינו, תיכף לאחר יציאת מצרים ומתן תורה היינו נכנסים לארץ ישראל, ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוקיך בה, ששם מקום קביעותה של הקדושה. אבל עשיית העגל דחתה את הכניסה לארץ בארבעים שנה, במהלכם נדדנו במדבר ממקום למקום במשך מ"ב מסעות. ההליכה במדבר לוותה בפעולות חוזרות ונשנות של פירוק והקמת המשכן, שוב ושוב בכל תחנה ותחנה. וכאן נסללה עבורנו דרך התיקון לחטא העגל, כמו גם הדרך להחזיק מעמד בימינו אנו, בסוף הגלות. הדרך הזו ידועה בתורתו של רבינו הקדוש בשמה - בקשת 'איה'.

החטא ותיקונו

המשכן הוקם מזהב כסף ונחושת ושאר חפצים גשמיים, והיה בכך תיקון לאיסוף הכסף והזהב עבור עשיית העגל. בעומקם של דברים כפי שמסביר מוהרנ"ת, העניין הוא בעצם איסוף תרומת המשכן מכל אותם חפצים גשמיים. משום שבדיוק שם, בכסף ובהזהב, איבדנו את הקשר עם ה', ואין ברירה אלא לבקש אותו שם היכן שאיבדנו ובמקום בו היינו שקועים.

בתורה 'איה' השה לעולה' (ליקו"ת תורה יב) מלמד רבינו שכאשר אדם נופל למקומות מטונפים ורחוקים מה', מקומות בהם אין קדושה גליה ואי אפשר להכיר את מציאות ה' באופן הרגיל, עליו לבקש ולחפש את ה' ולשאל 'איה מקום כבודו', משום ששום מדרגה של קדושה לא יכולה להימצא בכאלה מקומות מלבד קדושת הכתר שהיא גבוהה ונעלמת מאוד, לקדושה זו קוראים 'איה'. כלומר יש מדרגה של קדושה וכבוד ה' שהיא כה גבוהה ונסתרת עד שכל מה שהיא מאירה זה את עצם החיפוש 'איה', וכשאדם שואל ומבקש איה ואיפה השם יתברך, מאירה עליו אותה קדושה ומחברת אותו אליו יתברך אפילו אם הוא מונח היכן שהוא מונח.

משום כך ציווה ה' את משה לאסוף מעם ישראל תרומה מכסף וזהב וחפצים גשמיים. מכיוון שהחפצים הללו גרמו להם לוותר על קרבת אלוקים ולעשות לעצמם עבודה זרה, אי אפשר להוציא אותם משם אלא על ידי שיימצאו את כבוד ה' במקום המטונף והרחוק הזה, שייבקשו ויחפשו בתוך הכסף והזהב את התרומה להשם.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

מרבנים בשמחה

לשמוח בכל פרט שאנתה זוכה!

ב"ה יום ו' עש"ק פרתת ויקהל תקצ"ב
- ואין לנו במה להחיות עצמנו פי אם על ידי התורה הקדושה, פי אין שום טוב בעולם אלא התורה, וקמו שפעת דוד המלך עלינו השלום (תהלים קי"ט) לולא תורתך ששעשעני אז אבדתי בעניי, וברוך השם אשר חלקך מיושבי בית המדרש בעזרת השי"ת.

ואם אינך לומד קראי באמת פאשר נכסף נכספתי, כבר דברנו הרבה שלענת עתה צריכין להחיות את עצמו בכל תבה ותבה שלומ'מים בהולעה הקדושה ובכל נקדה ונקדה שחוקטין איזה טוב בכל יום, ולהיות מודה על העבר בשמחה רבה בכל יום, ולצעק על העוונות בקול גדול עד ישיקוף וירא ה' משמים. וגם הפסוקין בעצמן טובים ויקרים מאוד.

והעקר שיתרגיל עצמו לשפוח נפשך בכל עז בכל מיני דרכים ונצות ששומעת, בפרט במלי דשטותא ובדיוחוטא, ובטח ברו' ונבחרו הגדול והנשגב שאיך איה שיהיה אחיך: יהיה טוב בדיאי בלי ספק.

וקבר זכינו מה שזכינו לידע מהתגלות תורת ומעשיות פאלו שלא נשמעו מעולם, וזה יהיה נשאר לנו לנצח בחסדי ה', ובעולם הבא תדע נפלאות ענג נעימת התורות האלו, ואז יבין למפרע עצם החסד ששעשה עמנו הוא יתברך. שזכינו לידע בזה העולם כל זה, ויתר אי אפשר להרחיב בזה עתה.

חזק ואמץ ושפוח נפשך מאוד, פי הכל יתהפך לטובה בעזרת השם יתברך, ומחמת כבוד שפת קדש אי אפשר להאריך יותר:

דברי אביך
נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה ברורה ה"ב	דף היומי נוד	ימי מוהר"ת
שבת	ד	נד	צד	נג	לג	פא
א	ה	נה	צה	נג:	לד	פב
ב	ו	נת:	צו	מה	לה	פג
ג	ז	נט:	צו	מה:	לו	פד
ד	ח	נט:	צח	מה:	לז	פה
ה	ט	ס:	צט	מה:	לח	פו
ו	י	ס:	ק	מו:	לט	פז

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ל"ג

עיון

הרוח מנשבת ומאחדת

בלקוטי מוהר"ן סימן י' מביא רביה"ק לשון התיקוני זוה"ק 'בתרועה דאיהו רוחא אתעבר אל אחר', 'ונעשה מאחר - אחד, כי הוא קוצא דאות ד'.

מהו החילוק בין 'אחר' ל'אחד'? רק קוצא קטנה. אל"ף ח"ת הרי נמצא בשניהם, אלא שכאן יש דל"ת וכאן רי"ש, בדל"ת יש קוצא, רי"ש הוא עגלגל, כל החילוק בין אחר לאחד, בין עבודה זרה - גאווה, לבין אחד - אחדותו יתברך, כל ההבדל הוא רק במשהו, בדבר אחד, בהרהור אחד טוב הוא דבוק באחדותו ית', ובהרהור אחד של גאווה ח"ו - כתוב בשם הבעש"ט הקדוש 'וסרתם - ועבדתם אלהים אחרים', סרים רק בהרהור אחד מהשי"ת, וזה כבר עבודה זרה.

והצדיק עושה 'אחד' מ'אחר', 'אתעביר אל אחר', האל אחר הולך לו, ונהיה אחד.

האדם צריך להתבונן; אם יש לי במחשבתי מחשבה טובה, אני יודע מי אני, עם שפלות, אזי אני 'אחד', אני מקושר ל'אחד', אבל אם חלילה יש לי מחשבה של גאווה, הרי זה 'אל אחר', זוהי עבודה זרה.

הרי כל זה היא רק בהרהור אחד. מה הוא בסך הכל? זה הרי רק דבר אחד, קטן, 'וסרתם' - זה כבר 'ועבדתם אלהים אחרים', אני סר רק בהרהור, וזה כבר עבודה זרה.

העיקר הוא, כשלומדים משהו, צריך לדעת לעשות מזה תפילה מיד, מיד לבקש מהשי"ת: 'רבונו של עולם, אנחנו הרי תמיד בסכנה, הנה אנחנו נמצאים בבחינה של 'אחר', וכשהשי"ת עוזר, בכח הצדיק, עם ההתקרבות אליו, נהיה כבר מיד 'אחד', אוי אוי אוי.

רבי נפתלי אמר שיש לנו קבלה מרבינו 'כשרוב העולם יקבל את הספר שלי, צריך להתכונן לגאולה'. א"כ צריך לראות ללמוד את הספרים של רבינו, בהם נמצא הרוח של הצדיק, ויש לו את הכח לסלק את הא'אל אחר' ולעשות 'אחד'.

זה אכן סכנה, כל רגע היא סכנה, איזשהו נקודה קטנה וכבר עבר מאחד לאחר, אלא שבזה ששמחים עם הצדיק, שמחים בזה שאנחנו מקורבים אליו ומחשיבים את ספריו, בזה לבד ממשיכים את הכח של הצדיק, ונעשים מקושרים לאחד.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אבק לשון הרע הוא דיבור שאין בו לשה"ר אלא שהוא גורם לאחרים לדבר לשה"ר: כגון האומר 'מי היה מאמין על פלוני שיהיה כמו שהוא עכשיו!' אף שלא דיבר דיבור רע אותו פלוני, יש במשמעות שפעם לא היה טוב, ואם ישאלו, יגיעו ללשה"ר.

או כגון האומר: 'אל תדברו על פלוני, אינני רוצה לספר מה שהיה איתו!' וכל דבר הדומה לזה, שהוא מבוא ללשה"ר, אסרוהו חכמים משום סיג ללשה"ר. ואם דיברו לשה"ר כתוצאה מהאבק לשה"ר, עובר המדבר אבק לשה"ר על 'לפני עוור לא תתן מכשול'.

אם נשאל אודות אדם 'מה דעתך על פלוני?' אסור לענות 'אינני רוצה לדבר לשה"ר', כי מובן שיש מה לדבר עליו. רק יחקרנו 'בשביל מה אתה שואל?' אם יש תועלת, מותר לענות כפי תנאי ההיתר. ואם אין תועלת, יש להוכיחו על שאלתו, או עכ"פ להשתמט מלענות בלי משמעות גנאי. ואם אינו יכול, מותר לשקר.

(קיצור הלשה"ר ח,ג)

וזה בהינתן מצות משלוח מנות איש לרעהו, זה בהינתן רבי השלום שנעשה על ידי האמילה של פורים, בצדקה פוח הצדקה:

איצור הדיאה, פורים צנ

נקודות הדרנה בפרשה ובחודש אדר

לבד, ומחדש את הבריאה יש מאין בכל רגע, ואין שום טבע בעולם.

המן - המן התגבר בסוף שנות הגלות בשעה שהיה נדמה לו שהוא שעת התגברות הדין וכאילו 'אלוהיהם של ישראל ישן הוא' (וכמוצא בכתבי האר"י בכוונות פורים), כאילו ח"ו השם יתברך אינו שומע תפילות ואינו חפץ לגאלם, וגם אם השי"ת כל יכול, ח"ו אינו חפץ לשמוע תפילות של כל יהודי. ועל כן עיקר המלחמה על עמלק הוא זה בעצמו שמתחזקים בתפילה (ליקו"ה נחלות ד').

המן - המן מתגבר בגאווה וישות גדולה, ונלחם כנגד הענווה האמיתית לעמוד לפני ה' בבושה ושפלות, כי כשאדם חי את מציאותו ה', תיכף מתמלא בבושה ואינו חפץ בשום כבוד ויישות. אך מאידך המן מבלבל גם את הענווה האמיתית, ונלחם להחליש את החלושי כח בשישראל להראות להם שהם באמת אינם כלום, ואין להם שייכות לבורא עולם, וכך נתפס בכל אחד ברגעים החלשים שלו, זמנים של קטנות, להכחיש את כוחו ולהחלישו (ליקו"ה השכמת הבורא א' - תפילין ו').

מרדכי הצדיק - לעומת זאת עומד מרדכי הצדיק מצד אחד בגאווה ועזות דקדושה להיות יהודי חזק, בלי שפלות של שקר להרגיש חלש וכדו', אך מאידך בבושה ושפלות מול ה', וצריך ללמוד מהצדיק את הדיוק בזה, איך להיות בגאווה דקדושה וענווה דקדושה, (ליקו"ה תפילין ו').

תרומה - הפרשה הזו מלמדת אותנו שיש אפשרות שהשם יתברך ישכון בתוכינו ממש, אבל כל זאת על ידי שאנו נתעורר מעצמנו לתרום, כי אף שאין עניות אצל המקום, אך השם יתברך ביקש מאיתנו 'תרומה' כדי שאנו נמשיך מלמטה את השראת השכינה דייקא על ידי נדבת הלב שלנו.

תרומה - הפרשה הזו מלמדת אותנו פלא עצום שהשם יתברך יורד לשכון אצלנו דייקא על ידי כלים מיוחדים שצווה אותנו, ולכל כלי וכלי יש מידה מדויקת שרק על ידי מידות אלו יורד לשכון אצלנו. ואף שאין אנו יודעים סוד הדברים, אך דבר אחד ברור, שהשי"ת מתגלה אצלנו דייקא על ידי מידות מדויקות, וההתבוננות הזו פותח לנו מרחוק השגה חדשה בקיום כל פרטי ודקדוקי ההלכה וזמניה.

כלי המשכן - כמו שהשם יתברך יורד לשכון אצלנו דייקא על ידי כלי קודש שאנו מכינים ותורמים מלמטה, כך גם כל אדם הוא כעין משכן - בלבבי משכן אבנה, וצריך לבנות כלים שהשי"ת ישכון עליהם, ואלו הם איברי האדם, כל איבר ואיבר הוא כלי קודש עליו שוכן ה'. ויש להתעורר להאמין בקדושת האברים שאין הם כלי חול כלל וכלל, אלא דרכם מתגלה אור הנשמה.

עמלק - עמלק מכחיש את מציאות ההנהגה שה' מנהיג את העולם ברצונו

הליכות

שיחות ומנהגים

גאולה

עבר שנת תרמ"ח ולא זכינו לפקידה, ענה על כך שבשנה זו נתגלה בעולם התכלת [ועל התכלת אמרו חז"ל (בבא בתרא עד.) שעתידה להתגלות בעת הגאולה]:

אמר רבי אברהם ב"ר נחמן בשם מוהר"ן, שפעם נשדדו מקץ הפלאות הגה וגדל קשי הגלות, בפרט מה שאמרו ודברו הצדיקים מגדל הנסיונות והיסורים שעוד יעברו על ישראל בעקבות משיחא, אמר מוהר"ן, שמצד אחד דווקא מדברים ועתידות אלו שאמרו הצדיקים על העתיד לבוא עלינו, מזה בעצמו הוא מתחזק, שאם ראו מה שראו, בנדיא רחמו על הדור והפצירו בתפלה, שנוכל לעמוד במצבים קשים ובסיונות קרים אלו:

דין תורה עם דוד המלך

לפתע נשמע קולו של הבעש"ט "מדוע יושב היהודי בחוץ ומדוע הובא לכאן?" "אני הזמנתי אותו לדין" נענה דוד מלכא משיחא, "הלא ביקשתי ופעלתי ריבון העולמים שכל העוסק בתהלים יחשב לו כאילו הוא עוסק בנגעים ואהלות, ואיש זה בייש את שואב המים שמרבה באמירת תהילים, לכן רצוני שיצא עליו פסק דין". הורה הזקן שבדיינים כי עונשו היא מיתה בידי שמים בביתו.

במרחק ארבעה מיל מהעיירה מז'בוז' התגורר יהודי עשיר ותלמיד חכם שהשתוקק לכתוב ספר-תורה באופן המושלם ביותר, הוא קנה עגלים, שחט אותם ואת בשרם חילק לעניים, את העורות עיבד ליריעות, בירר על הסופר המובהר ביותר וסיכם אתו על משכורת שבועית גבוהה לפרנסת ביתו ובנוסף מזונות משולחנו.

הכתיבה נמשכה מספר שנים וכשנשלמה

מעלת אומרי תהילים
שואב מים בעיירה יהודית

נענה הבעש"ט ואמר: "אם כדברכם, לא יידע שום אדם כמה גדולה מעלת אמירת תהילים וכמה חמור עונשו של המבייש אומרי תהילים. על כן דעתי היא שיפייס את שואב המים ויערוך למענו סעודה גדולה, למען ישמעו וייראו". יצא שליח הבית דין החוצה והציע בפני העשיר את שני פסקי הדין ואמר לו שיבחר לו אחד מהם. הגביר בחר את פסק הבעש"ט.

שאלו הבית-דין של מעלה את הבעש"ט האם עשיר זה מכיר, והשיב: לאו. חזרו ודרשו מה משפטו של האיש אם יושב הוא ארבעה מיל סמוך לבעש"ט ואינו מכיר, ויצא עליו הפסק הראשון, מיתה בידי שמים. שוב עמד הבעש"ט ואמר כדבריו הראשונים: "אם כן, לא ידעו הבריות מדוע הוא נענש, על כן עצתי שישאלו את פיו אם מהיום והלאה יקבל את פני הבעש"ט". יצא שליח הבית דין והציע לפניו את הפסק האחרון של הבעש"ט הקדוש, וקיבל עליו. נתנו לו כד מים, הוא רחץ פניו ושב לאיתנו ופתאום מצא את עצמו בביתו.

ערך העשיר סעודה מפוארת כדי המלך בה נשא דרשה בפני הציבור. לפני תחילת הסעודה חולקו חלות לכל הקרואים. בין הבאים היה גם שואב המים המקומי, הלה היה רעב מאוד ובראותו את החלות הנאות חשב לעצמו כי אם ייטול ידיו בחשאי איש לא ירגיש בו, כיון שהוא יושב בקצה השולחן.

אולם הדבר לא נעלם מעיני הגביר והוא פנה אליו כבעס: "מדוע אתה נוטל ידיים לפני כולם? וכי מפני שאתה אומר הרבה תהילים הנך אדם חשוב?!". שואב המים נכלם כולו מגערת הגביר, עזב את החלה והלך לו לביתו. איש לא השגיח בלכתו, ובסיום הדרשות נטל הקהל ידיו.

בסיום הסעודה פנו כל הקרואים איש לביתו. והגביר התיישב בביתו ללמוד את שיעורו הקבוע. לפתע שמע מישהו הקורא בשמו. הוא קם ויצא מביתו, כשפתאום באה רוח עזה ונשאה אותו עמה, הוא מצא את עצמו במדבר שמים ופחד עצום מילא אותו. מרחוק הבחין בבית שבקע ממנו אור. למרות שכל אבריו דאבו זחל על ידיו ורגליו עד לבית. ואז שמע קול מכריז: "פנו מקום לדוד מלך ישראל!" אחר הכריז הקול "ברוך הבא דוד מלך ישראל!" ושוב נשמע כרוז: "פנו מקום לרבי ישראל בעל שם טוב!" "ברוך הבא רבי ישראל בעל שם טוב!"

בבוקר קרא הגביר לשואב המים ופייס אותו. הוא קיים את פסק הדין השמימי וערך לכבודו סעודה אליה הזמין קהל רב, כשבאותו מעמד הוא מספר להם את כל המעשה הנורא.

כעבור יומיים עלה למרכבתו ונסע למז'בוז'. כשנכנס לבעש"ט וראה אותו, נפל תחתיו מתעלף. לאחר מכן שח בפניו את אשר קרהו, הפטיר הבעש"ט "יודעני הכל". מאז והלאה היה הגביר מבאי היכלו של הבעש"ט הקדוש אשר הצילו ממוות, וכל ימיו כיבד בכל לבבו את אומרי התהילים ואת ספר התהילים הקדוש.

(את המעשה סיפר הרה"ק ר' מנחם מענדל מקאסוב זצ"ל והובא ב'אוצר הסיפורים' ח"א)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה
ביאורים על תורה ל"ג מאמר י"ג
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[1] וְאֶפְלוּ בַמִּדּוֹת עֲצָמוֹן, כָּל אֶחָד לְפִי בַחֲיִנְתּוֹ, הוּא בַחֲיִנֵּת דַּעַת, לְבַחֲיִנָּה שְׂתַחֲתִיָּה. כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה, 'מִזֶּה שְׂעֻשְׂתָּה חֲכָמָה עֲטָרָה לְרֵאשָׁה, עֲשֵׂתָה עֲנֹה עֵקֶב לְסִלְוֹתָא' (מְדֻרָּשׁ רַבָּה שִׁיר הַשִּׁירִים הוֹבָא בְּתוֹסְפוֹת יְבָמוֹת ק"ג: דְּבוּר הַמַּתְחִיל הַמְּסֻלָּם). נִמְצָא שֶׁהַמְדֻרָּגָה הַפְּחוּתָה שֶׁל עוֹלָם הַיְצִירָה הוּא בַחֲיִנֵּת דַּעַת לְעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה שְׂתַחֲתִיָּה. נִמְצָא שִׁישׁ אֲדָם שְׂאֵהֲבָתוֹ שִׁישׁ לוֹ עִם הַשֵּׁם יְהוָה בְּמִדּוֹתָיו וּבְזָמָן, הוּא בַחֲיִנֵּת אֲהָבָה שְׂבַדְעַת שְׂלִמְעֵלָה מִהַזָּמָן. לְהֵאָדָם שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה פְּחוּתָה מִמֶּנּוּ: וְזֶה שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (מוֹעֵד מִטָּן י"ז): "כִּי שְׂפָתַי כִּהְיוֹ יִשְׁמְרוּ דַּעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ" אִם הָרַב דּוֹמָה לְמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת, הֵינִי שְׂמוֹפָה אֶת יָצְרוֹ, אִזִּי הוּא דּוֹמָה לְמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת, כְּמוֹ שְׂפָתוֹ בְּזֵהרָה: "בְּרָכּוֹ ה' מִלְאָכָיו גְּבוּרֵי כֹחַ" אֲלֵיךְ אֲנִי דִמְתַּגְּבְּרִין עַל יְצִירֵהוּ" וְכו'. כִּי עַל יְדֵי זֶה שְׂמוֹפָה אֶת יָצְרוֹ, אִזִּי אוֹתִיוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין וּמְצַטְרְפִין. אִזִּי הוּא בַחֲיִנֵּת נַעֲשָׂה וְנִשְׁמַע, כִּי עוֹשֶׂה וּבוֹנֵה אוֹתִיוֹת הַתּוֹרָה, וְזוֹכָה לְמִשְׁמַע קוֹל הַתּוֹרָה מְלַעֲלָא. בְּיָדָאֵי מִזָּה הָרַב, "תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ". כִּי בְּיָדָאֵי יוֹדֵעַ הוּא אֶת הַתּוֹרָה, אֶפְלוּ מְדַבְּרִים גְּשָׁמִיִּים הוּא מְלַקֵּט אוֹתִיוֹת הַתּוֹרָה. וְזֶה כִּי שְׂפָתַי כִּהְיוֹ יִשְׁמְרוּ דַּעַת, כִּהְיוֹ הוּא בַחֲיִנֵּת חֶסֶד. יִשְׁמְרוּ דַּעַת, הֵינִי שְׂתַחֲתִיָּה עַל יְדֵי הָרַב הַזֶּה אֲהָבָה שְׂבַדְעַת, שֶׁהוּא לְפִי מְדַרְגֵתָּ אֲהָבָה שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִהַזָּמָן, שֶׁהוּא יוֹם אֶחָד יוֹדֵעַ לָהּ וְכו'.

האהבה שבדעת הוא בכל מדרגה

רבינו ממשיך ומבאר שלא יחשוב האדם שעניין זה של האהבה שבדעת הוא דבר רחוק ממנו ואינו יכול לחיות עם זה, לזה מדגיש רבינו שבאמת האהבה שבדעת הוא בכל מדרגה ומדרגה, כי בכל מדרגה יש אהבה שבימים, והמדרגה שלמעלה ממנה היא אהבה שבדעת, כי האהבה שבימים היא האהבה שאדם יכול להבין ולחיות עם זה בתוך המדות והמאורעות שהוא נמצא בהם, ואהבה שבדעת היא האהבה שהיא למעלה ממדרגת האדם.

כי כל מדרגה של אהבה שהיא למעלה ממדרגת האדם עכשיו, הוא בחינת אהבה שבדעת, ויש לה כח לעורר את האדם לחפש ולבקש את השלום בתוך הימים והמדות, כי עניין האהבה שבדעת הוא האהבה שהיא למעלה ממדרגתו, שמבין שעוצם אהבת הש"ת אלינו הוא עניין שאינו נתפס בשכל אנושי אלא הוא הרבה הרבה יותר גבוה מזה, ואינו תלוי בשום דבר ובשום עניין, והארה זו מאירה מפנימיות התורה שהיא אוריינתא דעתיקא סתימאה, ואף שמדרגה זו עצמה אצל מי שהוא במדרגה גבוה יותר, הוא מבינה בשכלו ועל כן אצלו היא בבחינת האהבה שבימים, אבל במדרגה הנמוכה יותר הארה זו היא למעלה מהשכל וממילא מאיר בה בחינת אהבה שבדעת, כי אהבה שבדעת אינו דווקא סוג אהבה מסויימת, אלא עצם האהבה הזו שהאהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים היא למעלה משכל ואינה נתפסת בשכל, ועל כן העיקר הוא עצם האהבה שמדובר כאן בעניין גבוה ונורא, אף שאותו דבר יכול להשתנות בין המדרגות, שבמדרגה אחת היא אהבה שבימים, ובמדרגה אחת היא אהבה שבדעת. וזהו הסדר המוכרח בעבודת ה', שצריך בכל פעם לעורר את הארת האהבה שבדעת, ולהבין שהקשר והאהבה של עם ישראל עם אביהם שבשמים היא למעלה מהשכל, ואז לחזור לעבודת הברבור בתוך המדות והימים ולבקש את השלום.

הדרך לזכות לזה הוא ע"י השלום בין ישראל

וזכו מתקשר היטב עניין זה של בקשת השלום לעניין השלום בין ישראל שהזכיר רבינו בתחילת המאמר, כי עיקר הדרך לקבל את הארת האהבה

לחידוד
לחידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

כמה אנו צריכין להודות להשי"ת שנתגלו בדור הזה נפלאות כאלה, שבאגרת קטן כזה מוזכר סודות נוראות כאלה על מה נאמר? ת"א

תשובה לחידה הקודמת:
מה אפשר לפעול על ידי 'איזה בחינה של דבקות במחשבה? כל היסודים אינם נגד זה, ועל ידם בעצמם מתקבצים ומתדבקים אליו יתברך. שיחות הר"ן, קצד

הזוכה: הלל מאיר, רח' טבריה, ירושלים
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

שבדעת הוא ע"י שמקבל מחבירו שהוא למעלה ממדרגתו את מדרגת האהבה שבימים שלו, שאצלו היא אהבה שבדעת, וכפי שנתבאר שאין צריך דווקא אור עצום ונורא שרוחק מהאדם, אלא כל הארה פשוטה שהיא למעלה ממדרגת האדם הוא בחינת הארת האהבה שבדעת, ולכן אצלינו כל הדעת שמתגלה בליקוטי הלכות הוא בחינת הארת האהבה שבדעת, ועיקר הדרך לקבל את ההארה הזאת למעשה הוא ע"י השלום בין ישראל שע"י יכולים לקבל אחד מהשני את הארת האהבה, וע"י כל אחד יכול לקבל את הארת האהבה שבדעת מחבירו שאצלו היא בבחינת האהבה שבימים.

מלאך ה' צבקות

ואמנם כפי שנתבאר באריכות במאמר הקודם, עיקר העבודה היא לבקש את השלום באהבה שבימים, אלא שזה ע"י שמעורר את האהבה שבדעת שע"י יש לו כח לבקש ולמצוא את השלום במדותיו ובמאורעותיו, וזה עצמו עניין מלאך ה' צבקות שמביא רבינו כאן, שרומז לשני המדרגות, מדרגת האהבה שבדעת ומדרגת האהבה שבימים, וכפי שמבואר בדברי רבינו (ליקוטי מוהר"ן סימן יא) שזהו בחינת ייחודא עילאה וייחודא תתאה, שזה עצמו העניין המבואר כאן של אהבה שבדעת ואהבה שבימים, שעיקר העבודה הוא בבחינת האהבה שבימים, שהוא בחינת ייחודא תתאה, שהוא עבודת הבידורים התמידית בכל דבר בעולם הזה, לברר את המדות שיש בכל דבר בעולם, להכניע את צד הרע וההסתרה על כבוד ה', ולגלות את הטוב ונצילי כבוד ה' שיש בכל דבר, שזהו עיקר השלום, למצוא את השי"ת בכל דבר ולידע שמלא כל הארץ כבודו, אבל כדי לקבל את הכח לברר את המדות ולמצוא את השלום, מוכרחים לקבל הארה מבחינת אהבה שבדעת, שהוא למעלה ממדרגת האדם וכנ"ל, וע"י שממשיך על עצמו בכל פעם הארה מהאהבה שבדעת הזו, ע"י יש לו את הכח לבקש את השלום במדותיו, ולהוריד את הלבושים והכיסויים שבכל מדרגה ומדרגה, ולגלות את הדרך להתקרב להשי"ת בכל מדרגה ומדרגה.

הארה זו נמשכת מהתורה הגנוזה והצדיקים הגנוזים

ובאמת הכח הזה לקבל הארה מהאהבה שבדעת, הוא בכח הצדיקים שהם בונים את התורה וע"י ממשיכים אור רב מלעילא, אפילו לאותיות שעדיין נמצאים בתוך הלבושים והכיסויים, וע"י התאערוותא דלתתא שאדם מתעורר לפי מדרגתו בכפיית היצר, ובעיקר בעניין זה עצמו של הייאוש והרגשת הריחוק שזה עיקר היצר הרע, וכשאדם כופה את יצרו ע"י שמתחזק להאמין במה שמגלים הצדיקים הגנוזים שבאמת בכל מקום מאיר אור השי"ת ובכל מקום אפשר להתקרב להשי"ת, ע"י מקבל הארה מפנימיות התורה הגנוזה, שהם הם האותיות שנמצאים במקומו שקיבלו אור רב מלעילא ע"י עבודת הצדיקים, היינו שנמשך עליהם הארה משרשם שהוא אורייתא דעתיקא סתימאה, וע"י יש כח לאדם שבמקום הזה לקבל הארה מהאהבה שבדעת שמאיר בפנימיות התורה הגנוזה, וע"י יש לו כח להמשיך ולהתחזק בעבודתו לבקש את השלום במקומו ולבקש את השלום במדותיו, עד שיעלה ממדרגה למדרגה ויזכה לאהוב את השי"ת בתכלית האהבה והדבקות.

ג' מדרגות בתיקון האותיות

וכבר נתבאר שיש בזה ג' מדרגות, וכפי שמזכיר רבינו גם כאן את ג' המדרגות, המדרגה הראשונה היא שהאותיות בולטות, שהוא עצם הדבר שהטוב בולט, שמתחיל לראות את הטוב שבעצמו ואת המצוות שיכול לקיים במקומו ובמדרגתו שע"י יוכל להתקרב להשי"ת, והמדרגה השנייה היא שהאותיות מצטרפות [ומאירות], והיינו שהוא מתחיל לראות שיש טוב בכל דבר, ובכל דבר יש עבודת ה' ויש דרך להתקרב לה', וכל ההסתכלות הגשמית הוא מהעכו"ם ואינו שייך לישראל כלל, והמדרגה השלישית היא בניין אותיות התורה שע"י זוכין למישמע קלין מלעילא, שהוא מדרגת הצדיקים, ובכח זה יכולים גם אנחנו להמשיך את ההארה הזו בכל מקום וכנ"ל.

התורה, כאן בא הצדיק שצועק הרי ישנו חיבור פנימי ואין תוכל לראות באובדן עמך בני בריתך, וכך בפרט, האדם משוקע בבוץ ורפש העולם הזה ורוצה להתקרב לתורה שתחבר אותו לאהבת השם בכח האור הנסתר שגגו בה, אך מה לעשות והרי הוא פגם (ועכ"פ כ"א אינו יכול להשיג את הנסתר הגבום ממנו לפי ערכו), ולכן ע"פ דין אין לו דרך להשיג את אהבת ה', ועליו לעלות אלף דרגות (דרות),

כאן מגיע הצדיק שכופה את מידת הדין בכח הברית העיקשת והאהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים שהוא מקושר לזה בשלמות, ואומר היאך אראה בשבר עמי,

כך מצליח להוריד את ההשגה, ולהאיר לך שתדע שגם במקומך - מדור הקליפות, הקב"ה ואהבתו נמצאים, ואתה משם יכול לקבל את התורה, ולשוב בתשובה ולעבוד את השי"ת.

משה הלבשרטאם. נתניה.

ניגש לפס' שרבינו מביא בהמשך על התורה 'דבר ציווה לאלף דור' תחילת הפס' הוא 'זכרו לעולם בריתו' ורש"י מבאר שם שהענין הוא שהתורה הייתה צריכה להתגלות רק לאחר אלף דור, אך הקב"ה ראה שאיו העולם יכול כך להתקיים ולכן בגלל הברית שכרת עם אברהם ושבעותו ליצחק לכן הקדים את נתינת התורה, בעצם מה שכתוב כאן, זה שהתורה לא הייתה אמורה להופיע, ורק בגלל ברית הצדיקים זכינו לה ובזכות זה העולם לא נחרב,

מהות הברית זה לא השלום הפשוט שמגיע בזכות, בשביל זמנים שבהם הכל זורם, שא"כ למה לעשות ברית,

אלא עניין הברית הוא בגלל שידועים שישנם מצבים בהם לא מגיע שלום מצד המאורעות, לכן כורתים שתשאר אהבה עיקשת מכח החיבור הפנימי,

ואז כשלא מגיע לנו שתתקבל

'ועל ידי מה ימָצא השם יתברך בין בטיבו בין בַּעֲקָב, על ידי התנִיחָה הַנִּקְרָאת שְׁלוֹם, פְּמָה דְאֵת אַמֵר (מְשַׁלֵּי ג'): "וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם". וְעַל יְדֵי צְדִיקִים שְׁנִקְרְאוּ גַם כֵּן בְּרִית שְׁלוֹם'.

כל מי שלומד את התורה שואל את עצמו האם התורה והצדיקים הם בחינה אחת או שהם שתי בחינות, ומה כל בחינה פועלת שאין בחברתה,

אך בהמשך התורה אנו רואים בפירושה שהינם בחינה אחת מכך שרבינו מביא את המאמר שאם הרב דומה למלאך ה' צבאות תורה יבקשו מפיהו,

אנו רואים שאת התורה שתביא את האדם לשלום ולהשגת אהבת ה', חייבים לקבל מהצדיק, וא"כ מוכח שהתורה והצדיק יחד הם אלו שיגלו את השם יתברך, וצריך להבין למה נצרך הרב?

אצל הצדיקים רבינו מביא שנקראים 'ברית' שלום', כדי להבין את עניין ה'ברית',

טעם גן עדן

תורה ל"ג [י"ב]

אהבה של בן לאביו

כמו המשל שבן אוהב את אביו ואביו אותו לפני שהוא בא לעולם, וכלשון רביז'ל: וְהִתְקַשְׁרוּת וְהֶאֱהָבָה שֵׁשׁ בֵּין הַבֵּן וּבֵין הָאָב, כְּשֶׁעֲדִין הַבֵּן בְּמִחַ הָאָב קֹדֶם הַהוֹלְדָה.

ג] והוא דבר מופלא מאוד, כי גם אם נאמר שהאב אוהב את בנו לפני שבנו נולד, הוא גם כן חידוש נורא, כי איך אפשר לאהוב דבר שלא בא לעולם, אך יותר מזה הוא חידוש, שהבן מצידו אוהב את האב לפני שהוא בעצמו בא לעולם, ואין אפשר להבין כזאת.

אך זהו בעצמו נקודת החידוש, כי האהבה שבימים היא שיש אב ויש בן, והאב אוהב את הבן. אך האהבה שבדעת לפני שהבן בא לעולם, אין האב אוהב את בנו כמשהו נפרד, שהרי הבן לא בא לעולם עדיין, אלא הוא עדיין במח האדם, ואז האב אוהב את עצמו, כי אין כאן עוד אחד שיש לאוהבו, יש רק הוא בעצמו, וממילא הוא בעצמו אוהב את עצמו. וכך גם הבן אוהב את האב לפני שהבן בעצמו בא לעולם, כי הבן הוא חלק מהאב ממש, לא היו כאן שני דברים שאוהבים אחד את השני.

א] רביז'ל מבאר בתורה זו - סימן ל"ג, שיש שני מיני אהבות של ה' אליו, 'יש אֶהְבֵנו שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִם יִשְׂרָאֵל, וְזֶה הָאֱהָבָה שְׁכַפְעֵל. וְיש אֶהְבָה שֶׁהוא בְּלִת, הֵינּוּ הָאֶהְבָה שֶׁהִיא בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שֶׁבְּשָׂמִים קֹדֶם הַבְּרִיָּאָה, שֶׁהִיא יִשְׂרָאֵל עֲדִין בְּדַעְתּוֹ וּבְמִחוּ:'

לְמִשְׁל, יש אֶהְבָה שֶׁהָאָב אוֹהֵב אֶת בְּנוֹ, שֶׁכָּל אָדָם יְכוֹל לְהַשִּׁיג אֶת הָאֶהְבָה. וְהִתְקַשְׁרוּת וְהֶאֱהָבָה שֵׁשׁ בֵּין הַבֵּן וּבֵין הָאָב כְּשֶׁעֲדִין הַבֵּן בְּמִחַ הָאָב קֹדֶם הַהוֹלְדָה, זֶה הִתְקַשְׁרוּת וְהֶאֱהָבָה אֵין אֲנִי יְכוֹלִין לְהַשִּׁיג עַכְשָׁיו'.

ב] ואם נדייק היטב בלשונו הק', נמצא שהאהבה שבימים זה אהבה של ה' אליו, והאהבה שבדעת זה התקשרות גם מצד ישראל לאביהם שבשמים.

האהבה שבימים הוא האהבה שה' אוהב מצידו את ישראל בתוך המציאות של החיים, כמו אב שאוהב את בנו. ואילו האהבה שבדעת הוא לא רק אהבה שה' אהב את ישראל לפני הבריאה, אלא אהבה שעם ישראל אהבו את השם יתברך לפני שהם בעצמם באו לעולם.

קליפת עמלק

בימים אלו בהם אנו מתכוננים למחאת עמלק, תחילה בתפילה והתבודדות, אחר כך בקריאה ועד לימי הפורים הק', עלינו להתבונן מהו עמלק זה ואיך נוכל להנצל ממנו. מעיון בפסוקי המגילה רואים אנו את טיבו של המן עמלק, בשונה מפרעה שגזר גזירות גשמיות גרידא, מטרתו המוצהרת של המן היתה "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים", מטרתו אינה להצר את צעדיהם של כלל ישראל, אלא להשמידם כליל.

מלחמה לה' בעמלק

את מהלך מלחמה זו מתאר רבינו בספירו מעשיות (מעשה ד) 'כגזירת שמד', לא גזירה המצירה את רגל האדם או את לבו, אלא "להשמיד להרוג ולאבד", כלומר, להעביר את כל כלל ישראל מדרך ה' לגמרי.

במעשה זה מתאר רבינו את התנהגותם של תושבי המדינה, 'קצת מהם שהפקירו כל רכושם ועשירות שלהם ויצאו משם בדלות כדי לשאר באמונה שיהיו ישראלים', כלומר, משליכים את העולם הזה לגמרי כדי להדבק בהש"ת אבל רוב ישראל לא זכו לעמוד בזה, היצר הרע מטשטש את מוחם ולא מאפשר להם לפרוש מהעולם לגמרי, 'וקצת מהם חסו על רכושם ועשירותם ונשארו שם והיו אנוסים, בצנעא היו נוהגים דת יהודית ובפרה-סיא לא היו רשאים', כלומר אנו רוצים להתעלות טפח או שתיים מעל העולם הזה אך ללא הצלחה, אותו המן

עומק הפרשה

לבנות משכן מהנפילות

תשעים חמורים לובים טעונים מכספה וזהבה של מצרים, בבית הים הכפילו את כספם ללא הכר עד שיציאת מצרים הייתה נדמית כנקודות כסף מול תורי זהב (שהש"ד א, א).

חטא זה גרם להם לאבד את דעתם ולרדת למקום מאוס זה שלא חטא העגל, כמו שרמז משה רבינו לפני מותו 'בשביל כסף זהב שהשפעת להם לישראל עד שאמרו ד', הוא גרם שעשו את העגל'.

לכאורה בתחילת התשובה היה על ישראל להשליך את כספם וזהבם, ולחפש דרך שלא יפלו שוב לחטא זה, אך התיקון לחטא זה היה דווקא על ידי העלאת זהב זה, כעת שנפלו כל כך על ידי הזהב, עליהם לקחת את אותו זהב ולהחזירו להש"ת.

כך גם עם הנסיונות, כמובן שעל האדם להתנתק מכל דבר המביא אותו לידי נפילה, אך פעמים שהש"ת מסבב שאינו רשאי להתנתק ממנו, במקרה זה עליו להעלות את הדבר, להשתמש בו בקדושה הראויה, ודווקא כך יוכל להעלותו להש"ת.

דווקא בדרך זו הוריד משה רבינו את השכינה לתחתונים, וזו הדרך לדורות, לקחת את אותם דברים בהם אני נכשל, את אותה גשמיות המפילה אותי שוב ושוב לתאוות העולם, ושם לחשוב מהש"ת, דווקא מדברים גשמיים אלו בונים הצדיקים את המשכן, ומביאים את שכינת עוזו בתחתונים.

(ע"פ ליקו"ה הל' גביית חוב מהיתומים ג, ז)

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זָהָב וְכֶסֶף וְנִחְשֹׁת:

את עומק הענין מבאר מוהרנ"ת למעשה, כלל ישראל היו אחר חטא העגל, נפילה נוראה שלא הייתה מעולם, בבזיון וחרפה שכזו, באותה שעה אבדו ישראל את כל תקוותם כביכול, לפני רגע היו "ממלכת כהנים וגוי קדוש", "בני בכורי ישראל", וכעת "עם קשה עורף" וכו', ה"רף ממני ואשמידם, ואמחה את שמם מתחת השמים".

הרבה פעמים האדם מרגיש בעצמו הרגשה זו, לפני רגע עלה והתעלה בהתקרבות להש"ת אבל ברגע אחד נכשל ואיבד את כל הקרבה להש"ת, באותם זמנים הוא מתעורר לחזור להש"ת לצאת מהמקום שהיה בו, ממה שהביא אותו לחטא זה.

אבל פעמים שהש"ת מסבב שלא יוכל לצאת ממקומו, מקום העבודה, מקום המגורים, משפחה, דוחק הכלכלה, ועוד סיבות שלכאורה הם אלו שגרמו לנפילתו עדיין קיימים והוא מנסה למצוא דרך איך להשתחרר מהם, אז יוכל לחזור להש"ת, ופעמים שדווקא טענה זו היא הגורמת לו להרפות את ידיו, שכן כעת יש לו אשם, והוא מצב מסויים זה, כשהמצב יסתדר יוכל לחזור להש"ת.

מצב זה היה בחטא העגל, ישראל באותו דור היו משופעים מומן באופן פלאי, עוד בשעת צאתם ממצרים 'אין לך כל אחד ואחד מישראל שלא היו עמו

הנה בית המן נתתי לאסתו...

במגילה מוצאים אנו מלחמה גדולה סביב הבית. אחשורוש לוקח את כלי הקודש של 'בית' המקדש ל'ביתו' - בית אחשורוש. מרדכי לוקח את אסתר ל'ביתו', ולעומת זאת אחשורוש לוקח את אסתר ל'ביתו' - 'בית הנשים'. וכך לאורך כל המגילה מוצאים אנו אריכות בענין בית הקדוש לבין בית של קליפה. עד שלבסוף לאחר נצחון על המן, אחשורוש נותן את בית המן לאסתו.

ולכאורה למה כל זאת, למה יש למסור הבית לאסתו, וכי מסירת בית המן לאסתו, מעלה ומוריד בגדולת הנס המופלא שהיה במעשה המגילה.

אלא שכנראה, הנצחון הוא לא רק מחיית המן, אלא העיקר הוא להפוך את ה'בית' עצמו שבו היה דר צורר היהודים, המכניס למקום צר ודחוק את היהודים, לבית של 'ליהודים היתה אורה ושמחה' - להפוך את הבית לבית שמח מלא אורה. זה בעצמו הנצחון להפוך את בית המן לבית מרדכי.

זה המלחמה שלנו שהבית שלנו יהיה 'בית מרדכי' ולא להבהל כאשר נדמה לנו שביתנו הוא 'בית המן' ח"ו, כי זה בעצמו המלחמה לעשות 'ונהפוך הוא'. החידוש הגדול של פורים הוא: 'ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם', להפוך את המציאות מרע לטוב. וכך הוא בעבודת השמחה, להתגבר ולהתאמץ להפוך את מציאות העצבות לשמחה.

משנכנס אדר מרבים בשמחה? מהו שיעור השמחה שצריך להרבות? חז"ל לא שיערו לנו כמות השמחה, אלא הוראה כללית להרבות שמחה יותר מהמצב הקיים, כל אחד לפי השמחה שיש לו באותו רגע, שיתגבר להרבות עוד שמחה.

החידוש הגדול של פורים שהוא חג עם אור השמחה הגדולה ביותר שקיים, אור שמחה שיורד עד למטה, במצבים שאנו עדיין עבדי אחשורוש. ובמילים פשוטות: פורים מלמד אותנו לשמוח גם כשנמנה שאי אפשר לשמוח, גם כשהמציאות היא שאנו עדיין בגלות אחשורוש, ונדמה שאי אפשר לשמוח, גם שם לעשות פעולה של 'ונהפוך הוא' עד שאחשורוש בעצמו מוסר את הבית שהמן שולט בו, לאסתו המלכה.

כבר הארכנו במאמר קודם בענין השמחה שהוא שורש כל המשכת הקדושה אל הבית, אך שבדרך כלל נדמה שהשמחה רחוקה מאוד מלהיות הצלחה במציאות הנוכחית בו המן מנסה לשלוט על הבית.

וזה בעצמו חידושו של פורים, לעשות פעולה של 'ונהפוך הוא', בלי הרבה מחשבה עמוקה איך להפוך את העצבות בשורשו ולסדר את כל הבעיות לעומקן עד שהשמחה תפרוץ מעצמה, אלא פשוט להתגבר ולשבור את העצבות, לעשות פעולה של 'ונהפוך הוא', פתאים בלי שום הכנה, לעשות איזה פעולה חיצונית של שמחה ולהחזיר שמחה הביתה.

כל פעולה שכזו היא בעצם מסירת הבית של המן לאסתו המלכה. זה רצון ה', שמלכתחילה יש בחינה של 'גידל המלך את המן', ואז היהודים מתפללים וצועקים, עד שמתהפך והבית עובר לאסתו.

◆ בשורה טובה לנוסעים לאומן בפרט ולאירופה בכלל: בסיעתא דשמיא, אחר פעילות מאומצת, ניתן להשיג תכנית לשיחות זולות לארץ, על ידי סיס כשר לחלוטין ללא קליטת אינטרנט כלל, לשימוש במכשיר הכשר שברשותו. הסיס הינו בעל מספר ישראלי, ועם יכולת הפניית שיחה ממספרים למספר זה. כמו כן, ישנה מספר פתרונות מוזלות לצפון אמריקה. שרות משלוחים לפני ואחרי הנסיעה. לפרטים נוספים ולהזמנת סיס, חייגו 24 שעות: 026733924. ניתן להשאיר הודעה.

◆ התורה הזמנית: הופיע! קונטרס 'מים עמוקים' על תורה ל"ג, מאת הגה"ח ר' שמואל משה קרמר שליט"א. מופץ בימים אלו בבתי המדרש של חסידי ברסלב.

◆ כמו כן, בימים אלו מופץ בכל ריכוזי חסידי ברסלב בארץ ובעולם, המגזין המפואר 'אתהלך' מס' 2, הסובב והולך סביב התורה הזמנית - תורה ל"ג, היוצא לאור ע"י ארגון 'תמימי דרך', בסיוע מכון 'לטייל בתורתו'. במגזין ניתן למצוא כלים רבים לחיבור עם תורה ל"ג בפרט, ועם העמקה בדברי רבינו ז"ל בכלל, יחד עם עובדות רבות מהעבר הרחוק והקרוב, לחיזוק החיפוש בתורות רבינו ז"ל.

◆ פרויקט השיעורים: שיעורו הקבוע של הרה"ח ר' שמעון ישראל שפירא שליט"א: מדי יום בשעה 5:00 אחה"צ, שיעור בליקוטי הלכות על הסדר (כעת אוחזים בנט"י לסעודה) למשך כחצי שעה, בהיכל ביהמ"ד הגדול דחסידי ברסלב, שכונת מאה שערים בירושלים. השיעור באידיש. שמעו ותחי נפשכם!

י"ל ע"י מכוני עלה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

פי עקר הצרה והספנה שהיתה בימי הקן
הכל הוא בחינת צרת הנפש, פי עקר הוא
גלות וצרת הנפש שהחוקה מה' יתברך
על ידי מעשיהם הרעים...

וזה בחינת עקר הנסיון של האדם.
שכשה' יתברך מרחם עליו ושולח עליו
הארה בהעלם גדול מבחינת גבה מאד כדי
שהתעורר לתשובה בתקופת עמק נפילתו,
אזי צריך להתגבר פארי להתעורר
לתשובה. ואז יסיעו ה' יתברך בכל פעם
עד שיזכה לשוב אליו יתברך מכל מקום
שהוא, פי אין שום יאוש בעולם, מכלא
בדברינו פמה פעמיים:

ליקוטי הלכות, ברכות הודאה וב"פ ד, כב

יהלום

ועקר הנס של פורים, ע"י
רבי הצעקות וזעקות שצעק
מרדכי להשי"ת והכנים גם
בישראל לזעק ולצעק הרבה
להשי"ת: ליקוטי הלכות, פורים ו, ו

של ההודאה מחבר מאוד את האדם.
[ח] לדבר עם השי"ת כדבר איש אל רעהו. לבקש ולהתחנן לה' שיקרב אותו אליו ויכניס אותו לאור ההגה, וכמובן שאם למד קצת מעניני ההגה, אזי התפילות יהיו הרבה יותר בפרטיות, ולא רק באופן כללי לזכות לקדושת ההגה.
[ו] ר' נתן אמר כאשר צועקים ל' יום קודם פורים 'הצילני מקליפת המן עמלק אפשר לזכות לראות את מרדכי ואסתר בשעת קריאת המגילה' (ו"א מ' א' יום). היינו להתעורר להזדרז לקיים מצוות מחיית עמלק בפועל ממש, על ידי שנבין שעמלק הוא קליפה אמיתית העומדת עליו לכלותו. וכעין מה שאמר ר' נתן, שהוא רואה את עמלק עומד עליו עם מוט ברזל. ככל שיתאמת ידיעה זאת בלבנו, כך נבקש ונצעק לה' שיצילנו מידו.
[ח] מן הראוי ללמוד את המגילה, ולתרגם את מעשה עמלק ומגילת אסתר, לחיי היום יום שלנו, לא רק כמעשה שהיה לפני הרבה שנים.

איך זוכים להתחנן לפורים?
א] לימוד הלכות של פורים. ההלכות הם הכלי המדויק ששיער השי"ת שרק באופן הזה של קיום ההלכה, יוכלו להתקרב לאור של המצווה. לימוד הלכה מעורר קרבת ה', לראות שהשי"ת מגלה לנו רצונו, בפרטי ודקדוקי ההלכות, איך לקרוא מגילה, באיזה יום והיכן, ושיעור המשלוח מנות והמתנות לאבינוים וכו'.
ב] לימוד ספרי צדיקים. לבר פנימיות ענין ההגה, אפילו שבכל חג יש הרבה סודות, אבל לפחות נקודה אחת או שניים שיהיה ברור, מהו פורים, מרדכי אסתר, אחשוורוש המן ועמלק וכו'.
ג] לימוד הלימוד בספרי צדיקים משרה קדושת ההגה על הלומד. וגם על ידי שלומד יכול להתפלל ולפרש בפרטיות את תפילתו כאשר מתפלל על קדושת ההגה.
ד] לומר הרבה ליקוטי תפילות על ההגה, יש בתפילות אלו כח לעורר רחמי שמיים, וכן התפילות עצמן מעורר כיסופים באופן מופלא.
ה] להודות לה' על ההגה, כמו שמברכים שהחיינו בכניסת ההגה, כך להודות במילים שלו לה' על החג הנפלא. התיבות

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות יחוד (ה)

ב. אבל אם שמשות הרכב כחות [למרות שהחלון של הנהג הוא שקוף], או שמכוסים עם ולונות, נחשב כמקום האסור ביחוד (הפוסקים ה"ל). ולצורך גדול מאוד אפשר להקל בהלונות כהים בכביש שבתוך העיר (הרב בעלסקי באה"ש תקנא. אך נלע"ד דדוקא בעיר).

ג. אפילו כשאפשר לראות מבחוץ, אך יש חלק גדול ברכב שהוא מוסתר מעיני הרואים מבחוץ, והאשה יושבת שם או שיתכן שתעבור לשם, נחשב כמקום האסור ביחוד. ואם הנהג גוי או פרוץ, יש להחמיר אפילו כשהאשה אינה יושבת שם (פשוט). ומש"כ חלק גדול היינו שמספיק כבדי לעבור בעירו. ומש"כ שיושבת שם וכו', הוא כמ"ש בדה"ל שאין לחשוש שיעבור האיש והאשה לשם, אבל בגוי או פרוץ סתפק).

תנאי השני, הרכב נוסע במקום שיש עוברים ושבים או תנועת כלי רכב
א. ומה נחשב 'מקום שיש תנועת כלי רכב', נראה דהיינו שדבר רגיל שעובר שם רכב ועלול להגיע כל רגע, ומרגישים שאינם נמצאים לבדם. אבל אין צורך שהתורה תנועה ערה של רכבים (וכמ"ס בחוש"ש שם. אך בשאר פוסקים ה"ל לא הגדירו דבר ברור בזה, ויש שמטמיע מדבריהם שצריך תנועה ערה ממש. ובדה"ל בדברי השב יעקב משמע שמספיק רכב כל שעה). וי"א דהיינו שעובר רכב כל 15-10 דקות (תה"י בשם הגריש"א).

ב. אבל אם כמעט ואין עובר שם רכב, נחשב מקום האסור ביחוד (ראה בפוסקים ה"ל). ועל כן צריך לוודא בנסיעה בין

דיני יחוד בנסיעה ברכב
רכב דינו כחדר או בית שאסור להתחייך שם. אבל אם יהיו שני תנאים דלהלן, נחשב מקום המותר ביחוד (דבר הלכה טו הערה א, וכן מהגרי"ח. הגריש"א [הובא: באבני ישיפה ג קד ענין א, תורת היחוד ה הערה ח]. הרב מפאפא הרב מצעלים [הובא בטרתת י"ט ז עמוד נו - ח]. הגרי"ח שייבאר הגר"ב זילבר הגר"א העניין [הובא בספרי יחוד, טרופר, עמוד 92]. חוט שני, יחוד סו"ט ב. קנה בשם ג קב ב. אבני ישיפה ג קד, ובתשובה באהל יעקב עמוד תקלה. תורת היחוד ה 1).

תנאי הראשון, שאפשר להבחין מבחוץ הנעשה בתוך הרכב, והיינו שהחלונות שקופים, ואין ולונות שמכסים את החלון. א. ואם הוא בלילה, לכתחילה יש להקפיד שיהיה אור בתוך הרכב דלוק למרות שיש תאורה בכביש, בפרט אם הוא כביש בין עירוני (וכדעת: קנה בשם. תה"י ה הערה ט. וראה גם עמק התשובה ג צו ד). ואם אי אפשר להדליק האור ברכב, יש להקל 'אם יש תאורה בכביש', אבל רק אם יודעים שבדאי כל מסלול הנסיעה יהיה רק במקום שיש תאורה שמספיקה בכדי לראות הנעשה ברכב (וכדעת: דה"ל הרב מצעלים, בעל אבני ישיפה שם. וכ"מ שסתמו דבריהם להחמיר מעיקר הדין וכמ"ס לחלן מדברי: הגריש"א. שבה"ל ציין אליהם). אבל אם יתכן שיהיה קטע שאין בו אור וגם ברכב אין אור, אפשר להקל רק בשעת הדחק ורק בתוך העיר ולא בכביש בינעירוני (שמספיק באור היוצא מהרכבים החולפים, וכמ"ס במנחות אמת, גרוס, ד הערה י. גם בדה"ל סו"ט א שם, משמע קצת שסומך על זה לחוד).

מתחדש בקו 02-50-90-567
שיעור הכנה לפרים בשלוחה 1
מאת הרה"ח ר' אשר נעלם מרמזות שליט"א
הימים טובים
24 ימים
אסליין
אידיש